

KULTURA

Ačkoliv původně manželé Ahndorilovi usilovali o anonymitu, hned po první detektivce vyšlo najevo, kdo ji napsal. V rozhovoru pro Deník N mluví mimo jiné o tom, že každý příběh mají dopředu pečlivě připravený včetně veškerých zápletek, vše je ale poté, co si sednou k počítačům, nakonec často jinak. „Postavy opravdu ožívají a někdy se chovají jinak, než jsme předvíдали. Je to svým způsobem magické,“ říká Alexander Ahndoril.

V knize Zrcadlový muž jste se ponořili do psychologie posttraumatické stresové poruchy. Jak složitě bylo proniknout do traumatizované mysli?

Alexandra: Konkrétně u Zrcadlového muže jsme chtěli napsat rychlý thriller, ale zároveň psychologickou noční můru. Takový temný labyrint podvědomí. S tímto tématem jsme tak trochu začínali, už když jsme psali Hypnotizéra, tentokrát jsme se ale chtěli ponořit hlouběji. Mluvili jsme s psychiatry, experty na sériové vrahy, hypnotizéry a policejními detektivy. Bylo to pro nás velmi podnětné. Velmi nás totiž zajímá fungování podvědomí. Do toho se vždycky snažíme proniknout.

Jaký je váš postup u zpracování takových příběhů? Jussi Adler-Olsen mluví o tom, že chodí s bývalými policisty pít, Jo Nesbo zase vyráží na místa činu. Máte něco podobného?

Alexander: Děláme velkou rešerši, důležitá pro nás je hlavně autenticita.

Go to znamená?

Alexander: Chodíme na místa činu, pečlivě si nastudujeme policejní taktiky, zkoumáme psychologii různých jevů a činů, mluvíme s forenzními experty, se specialisty na zbraně a tak dále. Co se týče třeba těch zbraní, ty, o kterých píšeme v knihách, i zkusíme, děláme to tak i s bojovými taktikami. Každá kniha je ale trochu jiná. K tomu Zrcadlovému muži jsme si nastudovali i to, jak se léčí psychická traumata.

Jaký ve vás experti na takto těžká témata zanechávají dojem?

Alexander: Jsou hrozně zajímaví a vždycky se toho od nich hodně naučíme. Například náš expert na zbraně je velmi hodný a milý, vypadá jako takový opak někoho, kdo pracuje s těžkými a velmi nebezpečnými zbraněmi.

Obecně se ale dá říct, že chceme psát o mimořádné policejní práci, a tak potkáváme mimořádné lidi. Jsme nesmírně rádi, že nám vyhoví a trpělivě odpovídají. Je to pro nás způsob, jak psát autenticky.

V předchozích rozhovorech jste prozradili, že jste se spolu dřív pokoušeli psát pohádky nebo divadelní hry, ale hrozně jste se u toho hádali. Kde se objevila touha psát spolu?

Alexander: Psali jsme každý za sebe už dříve, dlouho předtím,

Potřebovali jsme stvořit jiného autora, než jsou Alexander a Alexandra. A tak se zrodil Lars Kepler.

Pod pseudonymem Lars Kepler píšou švédští manželé Alexandra Coelho a Alexander Ahndorilovi oblíbené knihy o detektivu Joonu Linnovi.

Sedneme k počítačům, pak postavy náhle ožijí

FOTO: ČTK

než se objevila myšlenka psát společně. Sám jsem napsal devět románů a několik her, Alexandra napsala tři romány. Ale rádi děláme věci společně. Vždycky spolu vaříme a vychováváme spolu tři dcery, dokonce společně rekonstruujeme dům. Měli jsme tedy puzení spolu i pracovat – tedy začít psát společně knihy. Zkombinovat dva hlasy pro nás ale nebylo tak jednoduché, jak jsme si mysleli dříve. Vyústilo to v mnoho hádek, nakonec jsme ale našli řešení. Potřebovali jsme stvořit jiného autora, než jsou Alexander a Alexandra. A tak se zrodil Lars Kepler.

Když píšete spolu, nesnažíte se třeba toho druhého zápletkou příběhu překvapit?

Alexander: Ne, to by nešlo. Vždycky, než začínáme psát, si vytvoříme celý příběh. Uděláme časovou osu všech postav, napíšeme do ní všechny zápletky a situace. Popíšeme celé stěny poznámkami ke všemu, co chceme, aby se v té knize stalo. Ve chvíli, kdy si sedneme k počítačům, se něco stane a nedokážu říct, co to přesně je. Nedokážeme nad příběhem udržet kontrolu a dodržet původní plán. Postavy opravdu ožívají a někdy se chovají jinak, než jsme předvíдали. Je to svým způsobem magické.

I další severští autoři lpějí na jednom detektivovi, který se v knihách nemění. U vás je to Joo-

na Linna, detektiv finského původu. Jak jste si ho vybrali?

Alexandra: To se těžko popisuje, ale myslím, že si spíš on vybral nás. Když se zrodil Lars Kepler, Joon Linna se už pohyboval kolem, se svými šedými očima a svými typickými vlastnostmi. Napsali jsme o něm devět knih, ale pořád máme pocit, že je pro nás trochu hádanka, a chceme o něm vědět víc.

Žije s námi v paralelním světě a mění se s časem, stejně jako my. Všechno, co se mu stalo, v něm také vyvolává strach.

Co se týče toho, co si Joon Linna zažil, často píšete o hroživých věcech a živě je popisujete. Nedělá to z vás cyniky?

Alexandra: Píšeme o tom, čeho se bojíme nejvíce. Žádný z příběhů a osudů postav nás nenechává v klidu. Pro nás je to věc empatie. Když jsme psali Zrcadlového muže, ten příběh byl pro nás tehdy tak intenzivní, že jsme museli občas opustit místnost a jít se na balkon nadýchat čerstvého vzduchu.

Nemyslím si, že by bylo možné psát a být zároveň cynikem. Svět je sice plný temných koutů, ale my se snažíme psát s nadějí a optimismem.

Ve vašich, ale i dalších severských knihách se objevuje mnoho násilí na ženách. Zároveň jsou severské země jedny z nejvíce genderově vyvážených na světě. Ne-

ukazujete tak na nějakou skrytou nenávist vůči ženám?

Alexandra: Nemyslím si, že nenávist vůči ženám je ve Skandinávii nějak extra skrytá. Možná právě naopak. Násilí na ženách je problém na celém světě a i my máme potřebu na ně ukázat. V Zrcadlovém muži jsme se například zabývali otázkou, proč mají někteří lidé potřebu dělat z jiných lidí své otroky.

Násilí je součástí tohoto žánru – detektivky většinou začínají násilím, zločinem, nespravedlivostí a nedostatkem řádu. Naopak většinou končí řešením, odpovědmi, spravedlností a rovnováhou. Nepíšeme o násilí, protože se ho nemůžeme nabažit, píšeme o něm, protože ho nesnášíme. V každé knize si vybereme specifický problém ve společnosti, na který chceme ukázat, izolujeme ho a na konci napíšeme své řešení.

Jak najít řešení takového problému, jako je násilí na ženách?

Alexander: To je právě krása psaní. Na rozdíl od opravdového světa můžeme prostě otočit svět tak, jak si myslíme, že by to mohlo fungovat podle nás. Je to velmi uklidňující. Proto si myslíme, že naše knihy jsou ve finále vlastně optimistické.

ALBINA MRÁZOVÁ
spolupracovnice redakce